

Destine excepționale

Ștefan Dumitrescu

Există, fără îndoială, destin, Destine, iar multe dintre ele, prin voia Lui Dumnezeu sau a împrejurărilor, sunt cu adevărat excepționale. Un asemenea destin excepțional este cel al matematicianului Florentin Smarandache, din Bălcești Oltețului, născut la jumătatea veacului al XX-lea.

Despre Florentin Smarandache am auzit cu mai mulți ani în urmă, la Vâlcea, de la prietenii mei Ion Barbu și Doru Moțoc, ca fiind "autorul" Paradoxismului în literatură, despre care matematicianul scrisese o carte. I-am recenzat atunci elogios lucrarea despre paradoxism, deși încrederea mea în acest curent la ora aceea nu era maximă, el rămânând mai mult în zona speculației. Așa cum curentul Semănătorist, care a avut un moment al lui de glorie la începutul secolului XX, dar nu a produs mari opere literare (de fapt, nu a produs nici măcar o operă notabilă), rămânând doar o încercare teoretică ce aparține de acum istoriei literare și istoriografiei, este posibil ca nici paradoxismul să nu producă opere de valoare, și, în cazul acesta, va rămâne, și el, o pură speculație. Există, desigur, și posibilitatea ca acest curent, în cazul în care va fi deservit de scriitori talentați, de creatori de mare talent, care să dea mari opere, să devină într-adevăr un Curent literar în adevăratul înțeles al cuvântului, care să dea mari opere, așa cum au dat clasicismul, romantismul, simbolismul. Tot ce este posibil în această istorie umană, absurdă, dureroasă, extraordinară și... paradoxală!

Iată că, după câțiva ani, se produce, în înțelesul profund al cuvântului, întâlnirea cu Florentin Smarandache. Întâi pe internet, apoi, în modul cel mai revelator, prin lectura cărții „Exotica și cutremurătoarea Indonezie”, o carte recentă a domnului profesor Smarandache, dintre foarte multele cărți scrise (scriitorul și matematicianul Florentin Smarandache are înclinația către performanță, către recorduri!).

Cartea aceasta este revelatoare, cum spuneam, atât pentru cunoașterea unei lumi exotice (a unui segment exotic și tragic al civilizației umane) și spectaculoase, cât și pentru cunoașterea personalității lui Florentin Smarandache, dar mai ales a unui destin foarte spectaculos. Din acest punct de vedere, am vorbi despre „săgeata epistemologică a Bălceștiului”, înfiptă în cerul universalității. Sau despre vocația de absolut a așezării de pe malul Oltețului, cu nume atât de frumos, Bălceștiul (târg interbelic, cu prăvălii cu obloane scorjite, de o parte și de alta a unei străzi largi, cu văzduh mirosind a iz de toamnă și a mere coapte), cel plin de melancolie și umilință, comună mai răsărită, aflată lângă vestita așezare Oteteliș, unde și-a avut conacul cunoscuta familie de boieri Otetelișanu, cei care au înființat și au ținut terasa Otetelișanu din Bucureștii veacului XIX, intrată în istoria culturii române, și pe lângă care a trecut Tudor Vladimirescu, în fruntea unei părți a oștirii sale.

Din această comună mai mare, care avea prin anii 70 prăvălii cu obloane mari și scorjite de arșița verilor, cum îmi aduc eu aminte, rămase din perioada interbelică, a plecat matematicianul și poetul Florentin Smarandache. Prin anii

1965-1968, autorul aceste recenzii era elev la Bălcești, dar nu ne-am întâlnit.

Ne-am întâlnit, la modul profund, al comunicării empatice, atât de asemănători și atât de diferiți, acum prin intermediul cărții lui, cu siguranță o carte rară, carte apărută la Râmnicu Vâlcea (una dintre marile vetre de cultură din spațiul românesc, și asta de multe veacuri, dacă ne gândim la tipografia de la Govora), la editura Offsetcolor, în vara anului 2007, în condiții grafice foarte bune.

Cartea, de fapt, un jurnal amalgamat și sentimental (turistic, cultural și educațional), este rodul, actul setei memoriei prin care ființa încearcă să eternizeze, să fotografieze imagini, repere, tablouri culturale, viziuni istorice, trăiri ale aventurii spiritului, însemnări ale profesorului de matematică și ale scriitorului Florentin Smarandache în lumea pe cât de fascinantă, pe atât de tragică a tărâmului de basm numit Indonezia.

Invitat să participe la mai multe întâlniri științifice (la un Congres care-i poartă numele, caz rar și spectaculos pentru știința românească, și un mod strălucit de a face cunoscută în lume țara, cultura și știința românească, poporul român) cu studenții și profesorii de la câteva Universități din această parte a lumii, primit cu entuziasm de forurile științifice din această țară, fiind o minte scotocitoare, omul de știință român dorește să cunoască întregul univers geografic, social, istoric, spiritual al acestui "continent", format din mii de insule, care este Indonezia.

Primul gând mă duce la Mircea Eliade și la aventura lui în universul imens și atât de bogat al Indiei. Florentin Smaran-

dache continuă drumul înaintașului său și merge cu câțiva pași mai încolo, în Indonezia.

Cum și în America profesorii sunt săraci, abia își duc existența, am notat, pentru că m-a izbit, pur și simplu, expresia folosită de autor (și care este, nu ne îndoim, o realitate, dar nu atât de cumplită ca aceea din România): aventura pe mapamond a d-lui Smarandache începe prozaic și umil cu investigarea pieței, cu căutarea pe internet a celei mai ieftine rute până la locul de destinație, în urma invitației primite de la universitatea STIK din Malong.

Notându-și gândurile, Florentin Smarandache are umorul și naturalețea olteanului autentic: „Așa că n-am avut încotro decât plătind 1469 de dolari Companiei Cathag Pacific. Să vezi durere dacă nu-mi aprobă viza, după ce am plătit biletele! Multe lucruri se rezolvă astăzi pe internet. Ce bine, ce simplu, ce repede. Adresele consulatelor, ambasadelor, locurilor de vizitat.”

Florentin Smarandache nu este preocupat de descrieri feerice de peisaje, de perspective geografice (gen pastel sau peisaj, acuarelă), construite reportericește; nu, el își exprimă gândurile firesc, frust, așa cum îi vin ele în minte, părerile sunt redată instinctiv, și își notează lapidar îngrijorările lui de ființă umană care va pleca într-o călătorie lungă, stările pe care le trăiește, sentimentele născute de cine știe ce întâmplare sau context care-i colorează fondul psihic. În epoca zborurilor cu avioanele pe meridianele planetei, omul modern este stresat de toate întâmplările sau riscurile care se ivesc la tot pasul: „Dau telefoane... am așteptat vreo oră în receptor. Până la urmă, mi-au deplasat călătoria cu o zi: pe 14 în loc de 13 mai

și mă întorc pe 29, în loc de 28, stând o noapte în aeroportul din Albuquerque și 17 ore în cel din L.A.”.

Urmează odiseea călătoriei cu avioanele, schimbatul rutelor și al avioanelor, așteptatul îndelung în aeroporturi, timp în care își notează în carnetul lui de memorialist impresiile, datele, cursele, gândurile, imagini disparate, amintirile care-i trec prin minte. Cu acest prilej, autorul inserează în curgerea textului opiniile sale despre cărțile citite, meditează asupra unor teme care îl preocupă sau îl obsedează, majoritatea opinii și atitudini foarte realiste. Iată ce spune Florentin Smarandache despre cartea (din păcate celebră, căreia i s-a făcut o reclamă extraordinară) „Ciocnirea civilizațiilor” a lui Huntington: „... este numai o propagandă dirijată în avantajul unui grup etnic și împotriva altor culturi și religii [în prezent pe față împotriva musulmanilor, prezentați ca trăind în evul mediu, exploatănd femeile].

Justă concluzia d-lui Smaranadache. Ea vine să confirme afirmația Biroului de Viitorologie de la București că aceasta este o carte falsă, un instrument de manipulare cu bătaie lungă în viitor, că este o armă psihologică perversă, subtilă, împotriva națiunilor și a civilizațiilor (o armă psihologică în războiul dintre Societățile dezvoltate și Lumea musulmană, război aflat pe planșeta Proiectanților mondiali), război început de foarte mult timp; război pe care noi l-am denumit *război mascat* (o sinteză de război informațional, psihologic, economic, ecologic, cultural, educațional, sistemic, axiologic etc.) și pe care sociologii și strategii americani îl numesc război G4 (războaie din generația a 4-a).

Cel mai mare război mascat, proiectat și purtat împotriva Țărilor din Europa de Răsărit, apoi a unei mari părți din popoarele lumii, a fost ceea ce noi am denumit Experimentul comunist, care nu a fost altceva decât o formă foarte subtilă de război mascat, și care a făcut în istorie foarte mult rău multor popoare și națiuni, Civilizației și speciei umane însăși.

Cartea lui Huttington este un Proiect teoretic, viitorist, ca și Teoria comunistă, care pregătește din punct de vedere psihologic popoarele pentru un război și mai mare decât războiul dintre națiuni, este vorba despre *războiul dintre civilizații*, și creează condiții pentru aplicarea în practică a *realității despre care vorbește*.

Cartea aceasta, care este și prost scrisă și insuficient argumentată, vorbește deci despre o realitate îngrozitoare pe care cei care conduc lumea prin manipulare o proiectează de pe acum (de fapt, ea a fost proiectată demult) și pe care vor să o realizeze în viitor. În mod mascat și subtil, acest *război între civilizații a început, luând forma războiului împotriva terorștilor, fenomenului terorist* (Bin Laden a fost omul lui Bush).

Cât se poate de corect se exprimă dl Smarandache și despre ceea ce în cadrul Biroului de viitorologie de la București noi am denumit mai sus Războiul Mascat Mondial dus de către Vârful Financiar, care conduce Civilizația umană. Și omul de știință Florentin Smarandache are cunoștință de acest război mascat sau Noile războaie din generația a 4-a (a se vedea și cartea lui John Perkins, "Spovedania unui asasin economic": „Specialiștii de la Agențiile de spionaj de pe glob sunt antrenați în folosirea de metode psihologice manipulative. Asistăm actualmente la războaie psihologice, culturale,

religioase (o nouă cruciadă cu mult mai sângeroasă decât cele medievale), politice, sociologice, literare, artistice, științifice, prin care marile puteri încearcă să ștergă memoria colectivă, inconștientul națiunilor mici, coloniilor și să domine globul.”)

Nu putem să nu subliniem atitudinea curajoasă a omului de știință român în fața acestui fenomen. Dacă toți profesorii și oamenii de știință care trăim actualmente pe această planetă am lua atitudine, așa cum o face dl Smarandache, împotriva acestui tip de război, mult mai distrugător și murdar decât războiul militar, poate că altfel ar arăta fața acestei planete.

Și continuă dl Florentin Smarandache : “În multe țări, chiar zise „democratice” (a se observa ghilimelele), mass-media este sub controlul unui grup restrâns care deține Puterea. Mass-media este foarte importantă în societățile democratice, căci prin ea se manipulează opinia publică. Dreptatea-i o poveste, spune o zicală românească, nici n-a fost și nici nu este”, o dă omul de știință româno-american pe românește.

Ceea ce mă intrigă și mă îngrozește (din păcate nu mă mai revoltă), este faptul că ne-am obișnuit și cu cele mai oribile ticăloșii făcute împotriva omului. Este realitatea dureroasă că marea majoritate a oamenilor de pe această planetă, ca și marea majoritate a educatorilor lumii (educatori, învățători, profesori de toate nivelele), ca și marea majoritate a oamenilor de știință, a artiștilor, din toate domeniile, marea majoritate a intelectualilor planetei (și această categorie a devenit demult o clasă socială planetară), cunosc acest adevăr imens și teribil că Omul, omenirea, națiunea, sistemele economice, culturile, popoarele sunt victimele unui mare Război mascat,

dar nu fac nimic pentru a lupta împotriva lui, a Proiectanților și a realizatorilor acestui război.

De altfel, și dl Florin Smarandache trece cu ușurință peste acest adevăr îngrozitor. Este extraordinar, însă, faptul că îl notează și îl subliniază!

În sfârșit, autorul acestei cărți pornește către Indonezia. Cartea este structurată pe capitole mici. Iată-l pe *homo planetarius* sărind din avion în avion, avioanele sărind și ele ca niște lăcuste pe meridianele planetei noastre, din ce în ce mai mică. „Sar dintr-un avion în altul ca un cocostârc. Îmi crește barba până când ajung în Indonezia. Trei zile și trei nopți: Atlanta – Phoenix – Jakarta. Biletul mai ieftin, traseul mai lung și întortocheat.”

În sfârșit, scriitorul ajunge la Jakarta. Iată o „fișă” a Indoneziei: „Indonezia are un guvern moderat, iar extremiștii islamici sunt un grup restrâns.” „Arhipelagul se întinde de la est la vest aproape cât SUA, dar 60% este apă. Diversitatea este foarte mare, dintr-un loc în altul: de pildă, în Irian, vestul insulei Papua, tribul Pann trăiește încă în epoca de piatră! Umblă în pielea goală și ies din junglă la marginea străzilor cu sulitele în mâini.”

După lectura cărții, realizez că Florentin Smarandache reușește să „picteze” cât se poate de bine imaginea țării imense și fantastice, a cărei dimensiune fundamentală este diversitatea, exotismul, discrepanța dintre regiuni, culturi, elemente. Aceasta ar fi dimensiunea geografică economică a Indoneziei.

Autorul cărții reușește, însă, la fel de bine, să ne sugereze și dimensiunea culturală, istorică, spirituală, religioasă a

acestei țări formată din mii de insule, jumătate nelocuite. „În nordul insulei Sumatra, provincia cu capitala Mendan adăpostește tribul Batak, cu limbă proprie, în care fiecare familie își ține socoteala arborelui genealogic până a la 5-a spiță. Câte bordeie, atâtea obiceiie! În religie predomină musulmanii (90%), apoi vin creștinii 5% și hindușii(1%). Curios că există și creștini ortodocși, sprijiniți de cei din Damasc (Siria).”

O altă secțiune, redată cu amănunte pitorești, calde este cea care se referă la întâlnirea cu profesorii și studenții universităților din Indonezia. Vic Cristiano este prietenul și colaboratorul d-lui Smarandache, la fel David Handriata, cu care autorul se fotografiază.

Florentin Smarandache are ca orice gurmand instinctul și plăcerea degustării mâncărilor, a reținerii numelor sonore și ciudate ale mâncărilor locale, așa că la capitolul acesta ne dă destule informații despre talentul culinar al indonezienilor, spre bucuria papilelor noastre gustative.

Datele despre luxul hotelurilor în care a locuit, despre construcțiile moderne ale Indoneziei sunt și ele destul de bogate, astfel că, la sfârșitul lecturii ai cât se poate de obiectiv perspectiva de sus a unei țări care te copleșește, prin paleta largă de culori, de culturi, de religii, de tonuri, de peisaje urbanistice și de junglă și ape, obiceiuri, mentalități, idei.

Am privit cartea până acum din punctul de vedere al reporterului turistic, al jurnalului cultural, din perspectiva geografiei culturale, dar cartea poate fi privită și din punctul de vedere al unui roman.

Din acest punct de vedere, avem nu numai o perspectivă mișcată, dar și o altă carte, holistică, meditativă, cu un alt

personaj. Am putea vorbi despre omul de știință modern, obligat de modul său de viață, de logica absurdă și spectaculoasă a existenței moderne, să semene cu o lăcustă care sare de pe un meridian pe altul al planetei, despre omul modern transformat în *homo turisticus*, despre drama mondializării, despre pierderea liniștii și a tihnei omului clasic, despre ruperea de rădăcinile ontologice a ființei umane a secolului XXI și a societății omenești, despre dimensiunea de talmeș-balmeș și de Turn Babel a civilizației și a societății moderne.

Astfel, avem imaginea omului viitorului, aruncat într-un tunel existențial, pendulând între spațiu și timp, pierzând multe zile din viața sa (sau o mare parte din viață), aflându-se mai mult în zbor decât de pământ (drama lui Anteu), pierzând acel sentiment al înrădăcinării, al locului.

În cazul cărții, foarte interesante, și subliniem acest lucru, instructive, mai importantă ni se pare performanța extraordinară a unui tânăr, plecat din spațiul Olteniei de mijloc, care, învingând bariere enorme, ajutat de o sete imensă de informație și de o inventivitate desfășurată ca un evantai, calm și păstrându-și optimismul și pofta de viață, ajunge un om de știință în America.

Mutând limitele științei cu inventivitatea lui de ceasornicar, ajunge să ne propună noi concepte și viziuni în domeniile în care își exersează inteligența. „Misiunea (imposibilă, glumește Vic) a cuantizării este unificarea, precum în teoria multi-spațiilor înzestrate cu multi-structuri (Smarandache, 1995, mă citează Vic)”.

Nu putem bănuși de pe acum mutațiile pe care le vor aduce noile concepte elaborate de Florentin Smarandache, dar cu siguranță ele îmbogățesc și duc mai departe orizontul științei.

Dintr-un alt punct de vedere, cel al târgului Bălcești (comună, cum îi zice el) matematicianul și paradoxistul Florentin Smarandache, alături de doamna profesoară Iliescu, femeia care a adus pe lume o ființă umană la cea mai înaintată vârstă, 66 de ani, sunt oameni care au forțat cel mai mult limitele biologice ale omului, limitele sociale și psihologice, epistemologice și ale adaptabilității umane, limitele timpului și ale spațiului.

Dumnezeu să-i binecuvânteze și să-i întărească în aventura lor umană extraordinară!